

den ovenfor gengivne endelige Affattelse, idet Antallet af de af Rigsdagen valgte Medlemmer af Kommissionen var fastsat til 16, hvorhos det særlig var paalagt Kommissionen at overveje Spørgsmaalene om *Overgang til et Etkammersystem*, om *Anvendelse af Folkeafstemninger* og om *Nedsættelse af Valgretsalderen*.

Ved Sagens 1. Behandling i *Folketinget* dvælede Socialdemokraternes Ordfører (*Hartvig Frisch*) ved de nys nævnte 3 Punkter i Kommissoriet, idet han udtalte, at den danske Arbejderbevægelse altid havde arbejdet paa samme Linie som de gamle Bondevenner og betragtet Etkammersystemet som sit Ideal for en Forfatning, at Socialdemokraterne var særdeles villige til at gaa ind i en Drøftelse om en videre Adgang til Folkeafstemninger, der dog altid vil være undergivet en Begrænsning som Følge af, at Spørgsmaalene maa kunne formuleres aldeles klart, og at Partiets Standpunkt med Hensyn til Valgretsalderen er: 21 Aars Valgretten. — Kommissionens Nedsættelse betød, at Regeringen i høj Grad ønskede at forhandle med Oppositionen, og at der blev rig Lejlighed for Oppositionen til at gøre sine Betragtninger gældende, og Taleren delte Ønsket om, at der under det forestaaende Arbejde maatte blive saa lidt Strid som muligt, og at man vilde søge at samle saa store Dele af det danske Folk som muligt.

Det radikale Venstres Ordfører (*A. M. Hansen*) udtalte sig ligeledes for Indførelse af Etkammersystemet, Optagelse af Folkeafstemningsprincippet som et Led i Forfatningen og Nedsættelse af Valgretsalderen til 21 Aar. Ogsaa denne Taler betonedede Regeringens og Regeringspartiernes Ønske om at faa løst Forfatningsspørgsmaalet paa bredest muligt Grundlag og henviste til, at alene den Omstændighed, at en Grundlovsændring kræver Tilslutning fra mindst 45 pCt. af samtlige valgberettigede Folketingsvælgere ved en Folkeafstemning, gjorde det særdeles ønskeligt at opnaa Tilslutning i størst muligt Omfang.

*Christmas Møller*, som talte for Det konservative Folkeparti, mente, at Regeringen havde handlet ret i at følge den Vej, man i Samlingen 1934—35 havde peget paa fra konservativ Side, nemlig en Kommissionsbehandling af Sagen, men han troede ikke paa, at der vilde være Vej frem for en samlende Løsning, medmindre man søgte den over Tokammerssystemet. Naar der var Enighed om, at Arbejdet her i Landet skal gøres paa den lige og almindelige Valgrets Grund, saa Taleren ingen Grund til, at en Udvikling snart gennem et Aarhundrede, som er bygget paa et Tokammersystem, ikke skulde opretholdes. Der vilde ogsaa under et Etkammersystem lige saa fuldt kunne være Uro og Usikkerhed om